

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. VI. 35. 242/2013/5. szám

A Kúria a Ügyvédi Iroda , ügyintéző: Dr. ügyvéd) által képviselt felperesnek a Dr. jogtanácsos által képviselt alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. január 16. napján kelt 5.K.23.062/2012/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 2. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.23.062/2012/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 436.700 (négy százharminchatezer-hétszáz) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes - saját maga által sem vitatottan - 2006. június 21. napján megvásárolta a helyrajzi számú, a helyrajzi számú, a helyrajzi számú ingatlanokat, melyek után a szerződésben tett nyilatkozatára tekintettel 0 forint illetékfizetési kötelezettsége keletkezett. Az ingatlanokat a felperes 2007. január 1. napjával szívvességi használatba adta házastársának, majd 2008. február 4. napján haszonbérleti szerződést kötöttek egymással. A fentiek alapján az elsőfokú adóhatóság határozatával az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 26.§ (1) bekezdés p) pontja alapján 2.268.000 forint illetékfizetési kötelezettséget állapított meg. Az elsőfokú hatóság döntését az alperes 2012. január 10. napján kelt 2969924368. iktatószámú határozatával helybenhagyta.

A felperes 2005. szeptember 30. napján megvásárolta az helyrajzi

számú és ahelyrajzi számú ingatlanokat, amelyek után szintén nem keletkezett illetékfizetési kötelezettsége, ezen ingatlanokat 2005. október 15. napján a házastársa használatába adta át, majd 2008. február 4. napján haszonbérleti szerződést kötöttek ezekre az ingatlanokra nézve is. A fentiekre tekintettel az elsőfokú adóhatóság határozatával 1.095.608 forint illetékfizetési kötelezettséget állapított meg. Az elsőfokú határozatot az alperes 2012. április 16. napján kelt 3772747131. iktatószámú határozatával helybenhagyta.

A felperes 2005. december 23. napján megvásárolta az helyrajzi számú ingatlant, mely után 0 forint illetékfizetési kötelezettséget állapítottak meg számára. Az ingatlant 2006. január 24. napján házastársa használatába adta, 2008. február 4. napján pedig erre az ingatlanra is haszonbérleti szerződést kötöttek. A fentiekre tekintettel az elsőfokú adóhatóság határozatával 880.000 forint illetékfizetési kötelezettséget állapított meg. Az elsőfokú adóhatóság határozatát az alperes 2012. március 28. napján kelt 2969975140. iktatószámú határozatával helybenhagyta.

A felperes 2005. szeptember 13. napján megvásárolta a helyrajzi számú ingatlant, mely után illetékfizetési kötelezettsége nem keletkezett. Az ingatlant házastársának 2008. február 4. napján kötött szerződés alapján haszonbérletbe adta. A fentiek miatt az elsőfokú adóhatóság határozatával 123.260 forint illetékfizetési kötelezettséget írt elő. Az elsőfokú határozatot 2012. március 28. napján kelt 2969975216. iktatószámú határozatával az alperes helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit egyesítette, egy perben bírálva el azokat. Az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit elutasította. Ítéletének indokolása szerint a felperes az Itv. 26.§ (1) bekezdés p) pontjának ismeretében nyilatkozott a termőföld megvásárlásakor arról, hogy e jogszabályi feltételek teljesítését vállalja, azaz az általa megvásárolt földterületeken a vásárlástól számított 5 éven belül vagyoni értékű jogot, így használati jogot sem alapíthat. A további feltételekkel, miszerint 5 éven belül a földterületeket nem idegenítheti el, illetőleg 5 éven keresztül mezőgazdasági őstermelőként, vagy egyéni vállalkozóként mezőgazdasági célra kell hasznosítani a termőföldet, ugyancsak tisztában volt. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy ezen jogszabályi előírások voltak érvényben mind a földterület megvásárlásakor, mind a haszonbérletbe adáskor, mind pedig a használati jog átengedésekor. A felperes a három előírt feltételből egyet nem teljesített, azaz mint tulajdonszerző az adásvételi szerződés megkötését követő 5 évben nem saját maga hasznosította mezőgazdasági célokra az ingatlanokat.

A felperes sem vitatta, hogy valamennyi földterület tekintetében az adásvételt követően házastársa került földhasználóként bejegyzésre, így a felperes nem felelt meg az Itv. 26.§ (1) bekezdés p) pontjának azon feltételének, amely szerint az illetékmentesség

érdekében vállaltak szerint egyéni vállalkozóként vagy mezőgazdasági őstermelőként a termelőföldet mezőgazdasági célra neki kellett volna hasznosítani. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez egy személyhez tapadó kötelezettség, így azt a családjogi szabályozástól függetlenül helyette házastársa nem teljesíthette, és csak kizárólag a vagyont ténylegesen megszerző felperes vonatkozásában kellett ennek megvalósulását vizsgálni. Az elsőfokú bíróság rögzítette, nincs jelentősége annak, hogy a felperes, illetve földhasználóként bejegyzett házastársa közösen gazdálkodnak-e, hogy a föld tulajdonjogát közösen szerezték-e meg. Amennyiben ugyanis közösen művelik a földterületet házastársával, akkor családi gazdálkodóként kell magát regisztrálnia az illetékmentes tulajdonszerzés feltételei teljesülése érdekében. A perbeli adatokból azonban az volt megállapítható, hogy a felperes családi gazdálkodó, házastársa azonban nem tagja a családi gazdaságnak.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a keresetének helytadó döntés meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat meghozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont következtetései tévesek. A felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvényt (a továbbiakban: Csjt.) 27.§ (1) bekezdésében foglaltakat. A felperes hangsúlyozta, hogy az alperes sem vitatta, miszerint a perbeli ingatlanokat a B. L.-val folytatott házastársi életközössége alatt szerezte, és a jelenleg is fennálló életközösség alatt adta az ő használatába. Az Itv. 26.§ (1) bekezdés p) pontjában foglaltaknak maradéktalanul megfelelt, tekintettel arra, hogy a megvásárolt területeket nem ruházta át, arra vagyoni értékű jogot nem alapított, és mezőgazdasági célra hasznosította, hiszen mezőgazdasági célra történő használatot engedélyezett a házastársának, vagyis nem maradt föld parlagon. E tekintetben elemezte a használat és a hasznosítás fogalmak közötti különbséget, mely során megállapította, hogy miután a hasznosítás megtörtént, a jogszabály előírásainak megfelelt. Érveléséből kitűnően nem lehetett a jogalkotó célja, hogy csak saját magaként való használat esetében ad illetékkedvezményt, ezáltal méltánytalanul az illeték kétszeresének megfizetésére kötelezhetnének olyan személyeket, akik önhibájukon kívül képtelenné váltak a megvásárolt ingatlant saját maguk használni. Felülvizsgálati kérelmében hivatkozott a BH.241/2008. évi, BH.18/2001. évi eseti döntéseire, valamint a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 140.§ (1) bekezdésére, mely szerint a közös tulajdont a tulajdonostársak mindegyike jogosult használni és birtokolni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a vonatkozó jogszabály ismeretében nyilatkozott akként a termőföld megvásárlásakor, hogy ezen feltételek teljesítését vállalja és ennek tudatában kéri az illetékmentesség biztosítását. A hatóság e feltételek teljesülését ellenőrizte, és azt állapította meg, hogy bár elidegenítés nem történt, azonban nem a felperes, a tulajdonszerző hasznosította saját maga mezőgazdasági célra az adásvételi szerződés megkötését követően az ingatlanokat. A felperesnek a Csjt. 27.§ (1) bekezdésében foglaltakra történő hivatkozásának nincs jelentősége, és annak sem, hogy a felperes, illetve földhasználóként bejegyzett házastársa közösen gazdálkodnak-e, és a föld tulajdonjogát közösen szerezték-e meg, figyelemmel arra, hogy tulajdonosként kizárólag a felperes került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre, az illetékmentességet saját maga személyében ő kérte és kapta meg. A perben rendelkezésre álló adatokból megállapítható volt, hogy a felperes családi gazdálkodó, azonban házastársa nem tagja a családi gazdaságnak. A vitatott ingatlanok tulajdonosa tehát az adózó, míg ugyanezen ingatlanok vonatkozásában házastársa, B. L. a földhasználatra bejegyzett személy. Fentiekből mind a hatóság, mind az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes az ingatlanok megvásárlásától számított 5 éven belül a földhasználati jog átengedésével a vállalt kötelezettségének nem tett eleget, az egyébként fizetendő vagyonszerzési illeték kétszeresének pótlólagos kivetése jogszerű volt.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapulvételével hatályában fenntartotta.

A perveztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése szerint köteles az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdései alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.

A perveztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos Itv. 50.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a 39.§ (3) bekezdésére - állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. április 23.

Dr. Sperka Kálmán s.k. tanácselnök, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő